

sørgers Anbringelse af et blindt Barn paa Blindeinstitutter, ikke som Fattighjælp. Forholdet vedrørende de seende Forsørgere, der har blinde at forsørge, er ganske klart udtrykt i Lovforslaget og kan overhovedet ikke udtrykkes tydeligere end sket. Ligeledes maa jeg igen overfor det ærede Medlem fra Mariager hævde, at jeg heller ikke er i Tvivl om, at Lovforslagets Ord klart udtrykker den blinde Forsørgers forsørgelsesretlige Stilling med Hensyn til hans seende Hustru og Børn; paa disse Punkter tror jeg altsaa ikke, at det paa nogen Maade er nødvendigt at gøre Ændringer i Lovforslagets Tekst; men Lovforslaget vil altsaa blive behandlet i Udvalg, og det glæder mig, at det ærede Medlem fra Mariager er enig med mig i, at Behandlingen skal være kort og velvillig.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Værn for Dyr.

Forhandlingen genoptoges.

Mølgaard-Nielsen: Jeg vil begynde med paa mit Partis Vegne at tilsige vor Støtte til denne Sags Fremme, idet jeg kan bevidne, at vi har Sympati for den. Selvfølgelig er der afvigende Meninger om mange Einzeltheder, men vi har alligevel Lyst til at arbejde med dette Lovforslag, og vi har det Haab, at Arbejdet skal føre til et godt Resultat. Den højtærede Justitsminister udtalte i Gaar, at han, selv om der ikke blev noget Resultat i Aar, dog haabede, at Behandlingen af denne Sag vilde have sin gavnlige Indflydelse i Retning af at skabe Medfølelse med vore Medskabninger, Dyrene. Jeg er selvfølgelig fuldt ud enig med Ministeren i den Udtalelse, men jeg saa rigtignok gerne, at Lovforslaget allerede i Aar blev til Lov.

Jeg tror, at denne Sag nu er moden; lignende Spørgsmaal har jo tidligere været behandlet her i Tinget.

Dernæst finder jeg Anledning til at bringe Dyrevennerne en Tak for det Arbejde, de hidtil har gjort i denne store Sag. Jeg mener her ikke Dyrevenner i den Forstand, hvori man somme Tider tager Ordet, som Personer, hvis Kærlighed overføres paa en eller anden lille Skabning af en Hund. Den Slags Dyrevenlighed kan somme Tider være usmagelig, og jeg har tidt tænkt, at det var bedre, om noget af den Kærlighed overførtes paa et lille Barn; vi hørte jo i Gaar, at der ofte kan være god Grund dertil. Nej, jeg tænker paa dem, som gennem Foreninger søger at virke for Sagens Fremme gennem Tale og Skrift. Jeg er overbevist om, at deres Virksomhed har bidraget til, at Medfølelsen overfor vore Medskabninger vokser fra Dag til Dag; thi sikkert er det, at vi er gaaet meget frem, hvad Humanitet mod Dyrene angaar. Der maa være enkelte af de ældre, der ligesom jeg kan huske, hvorledes vi saa paa de udslidte Arbejdsdyr i gammel Tid. Det var den Gang ikke alene Heste, men ogsaa en Del Stude; jeg tænker imidlertid særlig paa Hestene. Man ved jo, hvilken Modbydelighed der i gammel Tid var for at spise Hestekød, og det var en af Grundene til, at disse stakkels veltjente, udslidte Dyr havde en højst sørgelig Alderdom. Jeg kan huske, at selv om Dyrene var saa udslidte og udtærede som muligt, skulde de alligevel pines til det alleryderste, de maatte gaa ude til langt hen paa Efteraaret for at finde en Smule at æde. Ofte kunde de vel ikke tygge Græsset og langt mindre Foderet, idet Tænderne var gaaet dem af Munden; men de gik dog ude ogsaa om Natten og fik ikke andet, end hvad de selv kunde finde; og saa blev de hentet hjem og spændt i Tøjet, og de maatte slide i Marken; naturligvis vankede der ogsaa Slag, og hvad vi nu vilde kalde grov Mishandling. Det kunde ogsaa hælde, at et af disse stakkels Dyr faldt om eller havde lagt sig til Hvile og ikke kunde rejse sig igen, saa maatte man have Bud efter Naboen for at hjælpe Dyret op og faa det i Tøjet igen, ligesom det heller ikke var sjældent, at man maatte ud i Stalden for at bringe et saadant hjælpeløst Dyr paa Benene. Noget lignende har om end i ringere Grad været Tilfældet med Kreaturerne. Ogsaa Kreaturerne var den Gang ofte i en saadan Tilstand, at de ikke kunde rejse sig selv; deres Røgt og Pleje var yderst slet, de fik kun Græs, Halm og Hø;